

VII premi Quim Regàs de Periodisme

Palau del Parlament, 3 de juny de 2014

La presidenta

Bona tarda a tothom. Senyors diputats i senyores diputades; membres de la mesa; antics diputats; premiat, senyor Lluís Foix, i familiars; membres del jurat, i especialment el president, senyor Santi Nolla, i el secretari, senyor Rafael Jorba; familiars de Quim Regàs; president del grup municipal socialista de Barcelona; president del Grup Godó, senyor comte de Godó; vicepresident i consellera del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; senyor Ramon Besa, premiat el 2007; senyor Viladecans, pintor de l'obra, que avui hem tingut una sessió contínua, i senyores i senyors, benvinguts a l'acte de la setena edició del premi Quim Regàs, un acte d'afirmació i reivindicació del bon periodisme, i alhora, cal no oblidar-ho, de record i amistat envers Quim Regàs, traspassat tan prematurament fa vuit anys.

.....

Senyores i senyors, amigues i amics, acabem l'acte de lliurament del premi Quim Regàs, en aquesta setena edició, un premi que, convocat anualment des del 2008, he pogut lliurar en quatre edicions comptant la d'avui. Haig de dir que avui ho teníem una mica difícil per ser aquí i ens han posat totes les facilitats. Hi ha actes que es poden delegar, però no volia que fos el cas, perquè em fa il·lusió i és un plaer ser aquí per lliurar el premi al senyor Lluís Foix.

Des de la meva visió institucional, permeteu-me que un any més aplaudeixi aquesta iniciativa i els qui, des de la doble fidelitat a l'amic Quim Regàs i a la vostra professió, en garantien la continuïtat. És un premi senzill, però entranyable i molt remarcable. És un premi de què cal destacar que enclou dues facetes ben importants. D'una banda, serveix per reconèixer una trajectòria professional, avui la de Lluís Foix. Altres vegades el que s'ha reconegut és una carrera en curs. En altres edicions, amb un canvi de registre, el premi ha estat concedit a un fotògraf o un ninotaire. Avui, però, és, diria, per al periodisme per excel·lència, de manera que aquest esdevé un acte reivindicatiu del periodisme de qualitat, del periodisme

en majúscules. D'altra banda, el premi permet fer un acte d'amistat i homenatge envers Quim Regàs, la persona i el periodista. No hi ha cap dubte que el seu impacte en tots els membres del jurat va ser profund i positiu, fins al punt que us va moure a pensar aquest homenatge, a crear aquest premi, que és, doncs, també, un acte d'amistat.

Avui, el senyor Lluís Foix mateix ha parlat bastant de Quim Regàs. El va conèixer i sabia com era. Jo no el vaig conèixer, però cada edició d'aquest premi m'ha mostrat una part de la seva manera de fer, del seu periodisme de qualitat, de la seva personalitat. A més, penso que actes com aquest ajuden, en un moment de crisi i penalitats com el que vivim, a mirar les coses d'una altra manera i a tenir una visió més enllà de la situació actual. Us vull felicitar, doncs, per aquesta iniciativa, pel sentit que té, hi insisteixo, tant amb relació al bon periodisme com amb relació al record d'un periodista que es va distingir per l'exigència, la passió i la innovació, que va excel·lir en la professió.

Avui, tant en el discurs del senyor Foix com en el repàs de la seva densa trajectòria en tots els angles informatius, hem pogut constatar aquestes qualitats de rigor, exigència i excel·lència que destaca el jurat en el seu veredict; aquell periodisme cívic, aquella mirada oberta, crítica, a vegades amb una certa ironia, amb domini de la llengua i adaptació al mitjà. Avui el premi Quim Regàs s'atorga al periodisme clàssic, al que trasllada el seu pensament, el seu punt de vista, a un mitjà escrit. Com cada any, l'heu encertat.

En aquest cas, poc es pot afegir al que ja sabem tots els qui coneixem Lluís Foix, i sobretot tots els qui heu treballat amb ell. Foix és un periodista especialitzat en política internacional que ha exercit tasques directives a 'La Vanguardia' i ha destacat com a corresponsal en diversos països. És un articulista molt apreciat, un analista molt acurat, una icona del periodisme.

Després de les paraules del senyor Santi Nolla i del senyor Foix mateix, no em queden gaires coses per dir del premiat sense caure en reiteracions. He indagat, però, en el seu bloc personal, el Foixblog, un espai que defineix com un "calaix de sastre" amb "notes vàries, entreteniments i cavil·lacions", a partir del qual ens podem fer una certa composició de quin periodista es tracta. Així, arribem a la conclusió que parlar del senyor Lluís Foix és parlar de mestria, d'ofici i de talent, traduïts en molta feina i ben reconeguda, tal com ell mateix ha deixat escrit. Cito directament el que n'he copiat: "La tasca d'un periodista és bàsicament explicar les

PARLAMENT DE CATALUNYA

coses que passen, les que veu, les que observa des del seu punt de vista particular.” I afegeix: “No aspiro a res més. Vull ser i seguir sent tan sols un periodista, un testimoni del meu temps, algú que aporta un esborrany desdibuixat a la història.”

Aquesta és la grandesa del periodisme, que no solament és el quart poder, que també, sinó una de les necessitats que tenim, no tant com a persones, sinó com a ciutadans, perquè estar ben informat és una condició ‘sine qua non’ per exercir una ciutadania plena. I perquè la ciutadania estigui ben informada Foix reclama que el periodisme ha de ser llibertat, una llibertat que es mou en un món creatiu, fresc i modern, amb informació que circula per la xarxa o resta impresa als diaris. També has fet aquest comentari relatiu al canvi que Quim Regàs ja no va viure. Has dit: “Als despatxos, ara què hi ha?” La gent ja no fuma, ja no beu, ja no parla, ja no crida; està pendent del mòbil, de l’iPhone, de l’iPad... Es mou en un món en què el talent es manifesta sense demanar permís a ningú.

Foix diu a més que l’actitud, tant des del punt de vista ètic com professional, que ha de tenir un bon periodista es podria definir com honestedat. Un bon periodista ha de ser una bona persona. Això ho dius en diversos punts del teu bloc. Quan abans has comentat que un bon periodista s’ha de commoure, crec que aquí hi ha també la definició de bona persona; algú que entra al món, a l’ànima, de l’altre, cosa que crec que has demostrat a bastament en la teva llarga trajectòria.

Deuen coincidir amb mi que un país sense un bon periodisme és un país pobre, anodí i vulnerable, un país que es limita a cobrir l’expedient. Per això és important ressaltar les bones pràctiques del periodisme i les persones que hi ha al darrere. Per això cal posar en valor la veritable vocació periodística, el compromís amb la informació veraç. Hem d’aprofitar ocasions com la d’avui per fer un vot de confiança al bon periodisme i els seus protagonistes.

Felicito el senyor Lluís Foix per aquest premi, ben merescut per la seva trajectòria professional, densa i fructífera.

Moltes gràcies.